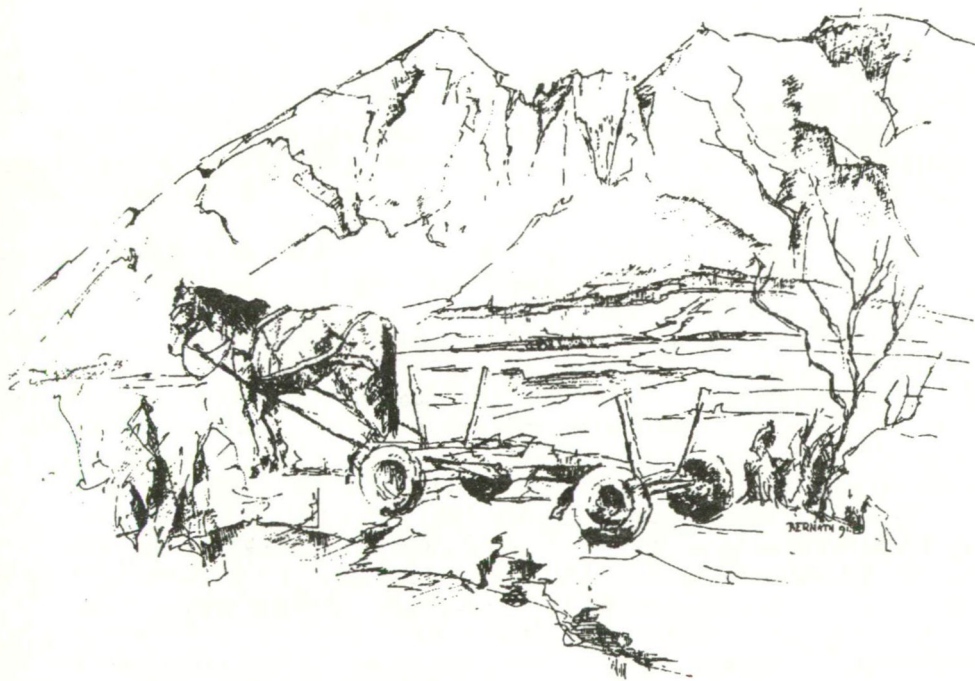

hogy egyszerűen mégis magammal vigyem őket?" – „Nem. A te utad már egészen más, ismeretlen világokat nyit neked, és azontúl ott leszel, és aztán megint más, ismeretlen világokban.” – „De Los Angeles? Azért vannak busz- és repülőjáratok... vehetek magamnak egy autót! – !! – „visszatérhetek, és meglesz, ott lesz. Vagy nem?” S akkor don Juan és Genaro sorolni kezdi, komoly arccal és nevetve, a maguk megannyi ily helyét: Manteca, Temecula, Tucson, Piedras Negras... mind megvan, ott van, hát persze... Sorolni kezdtem a lovak nevét: Ayrton, Sam Grandchamp, Jay Arr, Suave Dancer, Wakidi, Waky Na, Bergerac, Hobel Nobel, Lady Du, Christine Sir, Gallup Diabollesse, Basinger Foothold, Chris Girl... „Szomorúságom olyan elsöprő volt, hogy eufóriába sodort. Don Genaro felállt, mosolygott. Don Juan is, és rendesen vállon veregetett, szinte gyengéden...” Elköszöntünk Rahlstedt állomáson. Hát visszajöttél, kérdeztem, lemondta a... Igen, hogy kicsit... Még beszélgethessünk, mondtam. Aztán nem szóltunk, a vonatig egy szót se. Szpéró akkor megint valóság lett, a vonat nekilódult, sírtam.

BERNÁTH CSABA: A GAZDÁRA VÁRVA